У Рівному вишили «Кобзар»

Ідея створити вишитий «Кобзар» недарма народилася саме на Рівненській землі, дорогами якої пройшов Тарас Шевченко восени 1846 року, коли добирався до Почаївської лаври. Адже в нашому краї свято і щиро шанують Шевченкове слово, саме у нас створено Пересопницьке Євангеліє і надруковано Острозьку Біблію, а весна починається з Шевченка.

За основу мистецького проекту було взято перше видання «Кобзаря» 1840 року.

Майже рік працювали над створенням креативної книги її **головний редактор Олена Медведєва та художній редактор Анна Тимошок.** За допомогою техніки стебнівки на матеріалі, який в народі називають «диким льоном», майстрині відтворили тексти восьми (без скорочень!) поетичних творів: «Думи мої», «Перебендя», «Катерина», «Тополя», «Думка» («Нащо мені чорні брови»), «До Основ'яненка», «Іван Підкова», «Тарасова ніч». Варто зауважити, що твори вишиті мовою оригіналу. Збережено абсолютно всі авторські знаки.

Тексти «Кобзаря» редактори доповнили відповідними ілюстраціями, які вишиті хрестиком. Так, відтворено шість малярських творів Тараса Шевченка, які належать до періоду його ранньої творчості. Майстрині говорять, що найважче було працювати саме над ілюстраціями, адже перевести картини у схеми для вишивки, підібрати кольори, які б сповна відображали Шевченкову гаму, не так уже й просто. Редакторки погоджуються, що найцікавіше, але разом з тим найскладніше, було створити портрет молодого Тараса, його «Катерину» і маловідому роботу «Визволення Петра Апостола з темниці», що символізує визволення Шевченка з кріпацтва.

Презентуючи свій ексклюзивний витвір перед студентами Національного університету «Острозька академія», майстрині поділилися своїм невеличким секретом: результати своєї наполегливої праці хочуть представити на розсуд журі Шевченківської премії. Тим часом вишиту книгу можна буде побачити в Музеї книги і друкарства у Києві, Музеї Тараса Шевченка, виставкових залах Рівненського краєзнавчого музею.

Читати вишите Шевченкове слово – те саме, що читати історію життя, біль і віру його народу лише найріднішою мовою – українською, до якої можна доторкнутися навіть пальцями.